

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Ing. Bc. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **T. L.**, zastoupené Mgr. Vladanou Pščolkovou, advokátkou se sídlem Sokolská třída 451/11, Ostrava, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2008, č. j. OAM-382/VL-07-11-2008, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 3. 2009, č. j. 64 Az 45/2008 - 45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokátky Mgr. Vladany Pščolkové **se určuje** částkou 2 856 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Výše uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného podala žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě zamítl v záhlaví označeným rozsudkem.

Tento rozsudek žalobkyně (dále též stěžovatelka) napadla včasnou kasační stížností, doplněnou podáním ze dne 29. 5. 2009. Namítla, že předmětný rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť krajský soud se nevypořádal se všemi tvrzeními uvedenými v žalobě. Stejně tak se ani žalovaný nezabýval všemi relevantními tvrzeními, která uvedla v žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V zemi původu žalobkyni hrozí smrtelné nebezpečí, ze strachu o život se tam také nemůže vrátit. Z protokolu o pohovoru plyne, že se obávala věřitelů, současně však uvedla, že se na ní snažili vymáhat peníze nezákonným způsobem – výhružkami zabitím či opakovaným znásilněním. Snažila se najít pomoc u státních orgánů, ale oznámení musela stáhnout, protože jí bylo vyhrožováno zabitím.

Orgány jí však stejně pomoci nechtěly, neboť dostaly od třetích osob zapláceno. Stejně tak by jí nepomohly ani v případě jejího návratu. Přestože žalobkyně zmínila všechny relevantní důvody, žalovaný konstatoval, že zmínila pouze obavy ze soukromých osob a neuvedla tak skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu nebo že jí hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. Přitom žalobkyně žalovanému sdělila, že nemůže a nechce využít ochrany státu, jehož je občanem.

Nelze dospět k závěru, že žalobkyně nesplňuje podmínky zejména pro udělení doplňkové ochrany. Byť na tuto skutečnost poukazovala, krajský soud pouze paušálně konstatoval, že žalovaný uvedl důvody, pro něž nelze doplňkovou ochranu žalobkyni poskytnout. Krajský soud přitom pouze citoval odůvodnění žalovaného, aniž by jeho závěry přezkoumal. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

V daném případě nejen z izolovaných otázek a odpovědí žalobkyně v rámci žádosti o udělení mezinárodní ochrany a pohovoru, ale i z komplexního pohledu, tedy z posouzení žalobkyní tvrzených skutečností ve všech souvislostech, vyplývá správnost postupu a závěrů žalovaného při stanovení skutkového stavu (aprobovaného též krajským soudem). Tím bylo, že důvodem podání předmětné žádosti žalobkyně byly její problémy s věřiteli požadujícími po ní vrácení půjčky, a následně též snaha o legalizaci pobytu v České republice, a dále, že žalobkyně neuvedla žádné okolnosti, které by svědčily jak jejímu pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, tak hrozícímu nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu v zemi původu.

Skutkově obdobnými případy, v nichž azylové důvody spočívaly v „pronásledování“ ze strany soukromých osob, se Nejvyšší správní soud již zabýval, namátkou lze uvést například rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, rozsudek ze dne 2. 3. 2005, č. j. 4 Azs 271/2004 - 58, rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 92/2004 - 50, rozsudek ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 81/2006 - 85, či rozsudek ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 5.

V této souvislosti byla předmětem množství rozhodnutí zdejšího soudu (lze uvést například rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36, rozsudek ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 7/2003 - 60, či rozsudek ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51) též otázka možnosti občanů domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů země původu a schopnosti těchto orgánů jim takovou ochranu poskytnout.

Otázkou intenzity potíží se soukromými osobami ve vztahu k přičitatelnosti jednání těchto soukromých osob státním orgánům se pak kasační soud již dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006 - 52, publ. pod č. 1066/2007 Sb. NSS, rozsudku ze dne 2. 3. 2005, č. j. 4 Azs 271/2004 - 58, či v rozsudku ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 - 41.

Námítky týkající se porušení povinnosti spolehlivého zjištění skutkového stavu žalovaným a nedostatečného soudního přezkumu postupu správního orgánu při zjišťování skutkového stavu, pak byly již předmětem množství rozhodnutí zdejšího soudu, lze odkázat například na rozsudek ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publ. pod č. 181/2004 Sb. NSS, rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, rozsudek ze dne 16. 5. 2004, č. j. 1 Azs 45/2004 - 47, nebo rozsudek ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 22/2004 - 42. V souzené věci přitom kasační soud shledal, že skutkový stav byl zjištěn řádně a přesně a důkazy, které si žalovaný opatřil, jsou pro posouzení daného případu dostačující.

Otázkami obsahu odůvodnění rozhodnutí správního orgánu (včetně povinnosti řádně se vypořádat s argumenty účastníka řízení) a s tím související nepřezkoumatelností rozhodnutí se Nejvyšší správní soud také již zabýval, např. v usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS, rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, rozsudku ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, publ. pod č. 1389/2007 Sb. NSS, rozsudku ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, či rozsudku ze dne 13. 7. 2005, č. j. 6 A 113/2002 - 51. Způsobem, jakým se má správní orgán v případě zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona o azylu vypořádat s povinností odůvodnit své rozhodnutí ve vztahu k otázce doplňkové ochrany, zdejší soud poukazuje na svůj rozsudek ze dne 11. 2. 2009, č. j. 1 Azs 107/2008 - 78.

K tomu nutno uvést, že rozhodnutí žalovaného nelze z žalobkyní namítaných důvodů považovat za nepřezkoumatelné. Z jeho odůvodnění vyplývá vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Je z něj též patrné, že správní orgán se zabýval tvrzeními žalobkyně učiněnými ve správním řízení.

Lze dodat, že kasační soud neshledal v tomto ohledu ani žádné pochybení krajského soudu tak výrazné intenzity, o němž by bylo možno se důvodně domnívat, že zapříčinilo odlišnost rozhodnutí ve věci samé, a které by způsobilo přijatelnost kasační stížnosti.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námítky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Žalobkyni byla ve věci ustanovena zástupkyní advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.).

Výše odměny ve vztahu k řízení o kasační stížnosti byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a to za jeden úkon právní služby spočívající v sepisu a podání kasační stížnosti ze dne 16. 4. 2009 (včetně jejího doplnění ze dne 29. 5. 2009), a náhrady hotových výdajů, tedy ve výši 1 x 2100 Kč a 1 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], celkem 2400 Kč. Protože ustanovená advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 456 Kč, odpovídající dani, kterou je advokátka povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Ustanovené advokátce se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 2856 Kč.

Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. srpna 2009

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu